

பு

ஆழ்வாள் எம்பெருமானார் ஜீவா திருவடிகளை சரணம்

மன்னுபிரங்காளிட்டுக் மண்ணாசனமாழ்வானியன்
வென்னாடியாரம் செங்கமலப் போதுகளை — உன்னிச்
சிரத்தாளே நீண்டில் அமர்வானவனும் நம்மைக்
கரத்தாளே நீண்டில் கடன்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

உபந்யாஸக ஹஸ்த பூஷணம்

ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம், மஹாவித்வான்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின் சொற்பொழிவுகள்.

மு ன் னு க ர

1. நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசனம் ஆழ்வார்களாலும்
ஆசாரியர்களாலும் மேன்மை பெற்று விளங்குகின்றது. ஆழ்வார்களுள்
நம்மாழ்வார் ப்ராதாந்யம் பெற்றதுபோல ஆசாரியர்களுள் ஸ்ரீமத்தாத
முனிகள் ப்ராதாந்யம் பெற்றவர். பகவத்ராமாநுஜ தரிசனமென்றும்
எம்பெருமானார் தரிசனமென்றும் தம்பெருமாள் நியமனத்தாலே வழங்
கும்படியான பெருமைபெற்ற ஸ்வாமியெம்பெருமானுருடைய ப்ராதான்யத்
தையோ, அவருடைய அபராவதார பூதரான மணவாளமாமுனிகளின்
ப்ராதான்யத்தையோ இதனால் அபலித்ததாக ஆகாது. "நாதோப
ஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்.....இதமலைதம: கரிசனம் தரிசனம் ந:" என்று
வேதாந்த வாசிரியர் பணித்தபடி ஸ்ரீமத்தாதமுனிகளையே தலைவராகக்
கொண்டது நம் தரிசனம். அவர் திருவவதரித்து மஹாப்ரயாஸங்கள்
கொள்ளவில்லை யென்றால் பின்னை ஆளவந்தார் எம்பெருமானார்
போல்வாருடைய திருவவதாரமும் அவ்வளவு பயன் பட்டிராதென்றே
சொல்ல வேண்டிற்றாகும்.

2. நாதமுனிகள் தம் திருச்செவியில் யாத்ருச்சிகமாக விழுந்த
"ஆராவமுதே யடியேனுடலம்" என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழிப்
பதிகமொன்றையே கொண்டு, இங்ஙனே ஆயிரம் பாசரம் திருவவதரித்
திருப்பதாக முன்னமறிந்து, பிறகு நாலாயிரம் பாசரம் திருவவதரித்
திருப்பதாகவுமறிந்து, தேரே ஆழ்வார் திருநகரிக்கெழுந்தருளி, ஆங்கே
தமக்கு ஸதுபாயம் கூறினவரும் ஸ்ரீ மதுரகவி வம்சத்தவருபான ஒரு
பெரியார் உபதேசித்தருளின "கண்ணிநுண்ணிதுத்தாம்பு தில்யப்பிரபந்
தத்தைத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே நியம்பூர்வகமாகப் பன்னிராயிரமுறை
ஜபித்து நம்மாழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று "நாத
னுக்கு நாலாயிரமுறைத்தான் வாழியே" எனவழங்கும் நம்மாழ்வா
ருடைய வாழிதிருநாமத்தின்படி அவர் பக்கவிலே நாலாயிர தில்யப்பிர

பத்தங்களைப் பெற்று, தேவகாள குசலர்களும் தம்முடைய பாகிதையர் னுமான மேலையகத்தாழ்வார், கீழையகத்தாழ்வார் என்னுமிருவர் மூலமாக அத்தியயப் பிரபந்தங்களை இத்திலவுலகில் பரவச் செய்தருள்ள பெருமை நாதமுனிகளுக்கு அஸாதாரணமாகவன்றோ விகித்தது. இவ்வேற்றத்தை உட்கொண்டன்றோ மனவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாகையில் "அருள்பெற்ற நாதமுனி" என்றருளிச் செய்தது.

3. ஸ்ரீமத்தாத முனிகளுக்கும் ஆளவத்தார்க்கும் திய்யதேசமெங்கும் திரு நகைத்ரோதஸவ பரிபாலனம் தடைபெற்றாலும் திருவவதாரஸ்தலமான காட்டு மன்னார் ஸன்னிதிரிசிலை தடைபெறுவது வெகுவிசேஷம். தினப்படி காலை மாலைக்கு வேளையிலும் திருவிதிப் புறப்பாடு, பகலில் அஷங்காரத் திருமஞ்சளம் ஸேவை சாத்து முறைகள், லோகோத்தரமான தத்யாராதனம், இரவு திருவிதிப் புறப்பாட்டின் பிறகு திருவாய் மொழிலேவை சாத்துமுறை இத்தயாதி வைபவங்கள் விசேஷமாக நடத்தேறுகின்றன. தலத்தின் அழகும் ஸத்திதியின் ஸத்திவேசமும் மிகமிக வாய்ப்பானது. நாதமுனிகளின் திருநகைத்திரம் ஆனியனுடம், ஆளவத்தாரின் திருநகைத்திரம் ஆடியுத்தரடம் எழுபத்து நான்கு மதருக்கையுடைய வீரானாததேரி இத்தலத்தின் அருகிலேயே.

4. ஸ்ரீமத்தாத முனிகளருளிச் செய்தது லீயாதத்வமென்கிற சாஸ்திரம் என்று முன்னோர்களால் குலாவப்படுகின்றது. அது இப்போது கிடைப்பதில்லையாதலால் ஜப்தம் என்று நிச்சயிக்கலாயிற்று. ஆகவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஆசார்யசுரேணியில் முதன்மைபாக க்ரத்தமருளிச் செய்தவர் ஆளவத்தார் என்றே இப்போது நாம் சொல்ல வேண்டும். இம்மஹாசார்யருடைய க்ரத்தங்களில் ஸித்தித்ரய-ஆகமப்ராமாண்யாதிகள் அதிப்ரோளட க்ரத்தங்கள். ஸ்தோத்தரத்நமும் தேசர்த்த ஸங்க்ரஹமும் அமுதிலுமினியவை. ஸ்தோத்தரத்தினத்திற்குத் தனிபனிட்டவர்கள் "ஸ்வாதயத்திற ஸர்வேஷாம் த்ரய்யத் தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம், ஸ்தோத்தரயாமாஸ" என்றது மிகவும் ஆழ்ந்து பேசியது. இதில் த்ரய்யத்தார்த்த சப்தத்தாலே உபயவேதாத்தமும் ஸங்க்ரஹீதம். ஸம்ஸ்க்ருத வேதாத்தார்த்தம் சிறுபான்மையும், த்ராவிட வேதாத்தார்த்தம் பெரும்பான்மையும் அமையப்

பெற்றது ஸ்தோத்ரரத்னம். அதிலிருந்து பல விசேஷார்த்தங்களை மேலே பலவாசித்தைகளில் விவசிப்போம்.

5. நாம் முன்னம் வெளியிட்டிருக்கிற "ஆழ்வார்கள் புகழ்த்த கண்ணன்" என்னும் கட்டுரையில் கண்ணன் கீதையையருளிச் செய்ததாக ப்ரஸ்தாவமே காணவில்லையேயென்று சில பெரியார்கள் தெரிவித்து, "கீதை தனிதகல்பிதம் என்கிற பிரவாதம் இதனால் ஊர்ஜிதமாகிறது போலும்" என்று மெழுதியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஸமாதானம். கீதை தனித கல்பிதம் என்கிற பிரவாதம் இதுகளும் நம்செனியில் விழுந்த தில்லை. அந்தப் ப்ரவாதத்தை ஆந்திகர்கள் அநுவதிப்பதும் அதுசிதம். ஆழ்வார்கள் கீதையைப்பற்றி திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் பலவிடங்களில் ப்ரசம்ஸித்துள்ளார்கள். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "பகவன் ஞானவிதி பளரிவகையென்று இவாங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு (கீதைக்கு) உத்கர்ஷம்" என்கிற ஞானியின் மனவாசன மாமுனிகள் வியாக்கி யானம் ஸேவிக்கத் தக்கது. "அறிவினாலை குறையில்லா அகல ஞானத் தவரறிய, தெந்யெல்லா மெடுத்துரைத்த திறைஞானத் தொருமூர்த்தி" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரத்தை "ஆழ்வார்கள் புகழ்த்த கண்ணனில் (648) நாமெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் "ஆயன் துவரைக்கோனாய் நின்ற மாயன் அன்றோதிய வாக்கு" என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகவே கீதையைப் பேசியுள்ளார்.

6. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும், தென்னுசார்ய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவை. சரீராத்மபாவம் என்பது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத் திறவுகோல். 'ஸர்வேச்வரன் ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவன்' என்கிற உண்மை யைச் செவ்வனே தெரிந்துகொள்ளும் வேதாந்திக்கு ஸகல உபநிஷத் வாக்கியங்களும் எளிதாக அந்வயித்துவிடும். ஒன்றிலும் ஒரு அவத்யமும் தோன்றமாட்டாது — என்பது சரியேதோர் கொள்கை. இதை நன்றி தெரிந்துகொண்ட வித்வான் முன்னிலையில் எந்த மதாந்தரஸ்தனும் பங்கமடைத்தே திருவன் என்கிறார் வேதாந்தவாசிரியர் — "யத்யேதம் யதிவார்வபொமகதிதம்" இத்யாதி ரஹஸ்யத்ரயஸாரச்ஸோகத்தினால்.

7. "எந்த விதத்திலும் எம்பெருமானுடைய பெருமையிலேயே முழுநோக்கு" என்பதே தென்னுசார்ய ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரம் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதுவே இந்த ஸம்பிரதாயத்திற்குத் திறவுகோல். இதர ஸம்பிரதாயங்களில் சேதநனுக்கும் அவனுடைய காரியங்களுக்குமே ஆதிக்கம் தெரியவரும். இந்த ஸம்பிரதாயத்தில் அப்படியன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுக்கும் அவனுடைய சிந்தனைக்குமே ஸர்வாத்மநா ஆதிக்கம் தெரியவரும். இதனை ஸுப்ரஸித்தமான வொரு அனுஷ்டானத்தினால் நன்கு தெளியலாம். அதனைக் கேண்மின்.

முன்னுரை முற்றிற்று

நமஸ்கார ஆவகுத்தியைப் பற்றி

8. தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்வதென்றும், பிறர் பலதடவை நமஸ்காரம் செய்வதென்றும் காண்கின்றது. பகவானை நமஸ்கரிப்பதென்பது மிகச் சிறந்ததொரு காரியமே. இதனை ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாகச் செய்தால் நல்லதல்லவென்று யாரேனும் தினைக்க முடியுமோ? நமஸ்கரிப்பவனுடைய கரணக்ராமமும் க்ருதார்த்தமாய், நமஸ்கரிக்கப்படுபவனுள் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமும் ஸுப்ரஸித்தமாவதற்கு உறுப்பான காரியமன்றோ இது; அப்படியிருக்க, ஒரு தடவைதான் நமஸ்காரம் செய்யவேண்டுமென்று ஒரு விரதமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று ஒவ்வொரு விவேகிக்கும் இந்த சங்கை தோன்றும். இங்குத் தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம் கேண்மின். நம்மைப் பார்த்தால் நாம் எத்தனை தடவை நமஸ்கரித்தாலும் போராது. எம்பெருமானைப் பார்த்தால் ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்பதும் மிகையாகும். அப்பெருமான் கீதை முதலியவற்றில் தன்னை அப்ப ஸந்துஷ்டனாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்" இத்யாதி கள் அவனுடைய அமுத மொழிகளாகக் காண்கின்றன. தேவ நாத்தரங்கள் மிகவும் ச்ரமப்பட்டு ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவை யென்றும், எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு மிக எளியன் என்றும் ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள் அவனுடைய பெருமையைப் பேசமிடத்து

"தொழுது மாமலர் தீர்கடர் தூபங்கொண்டு எழுதுமென்னுமிது மிகை யாதலின்" என்றும், "தொழக் கருதுவதே துணிவது குதே" என்றும் தூப்புடைகளிலே அருளிச் செய்கிறார்கள். "பூமிஷ்டாம் நம உக்திம் விதே" என்கிற உபதிஷத் வாக்யத்திற்கு "தே பூமிஷ்டாம் நம உக்திம் விதே" என்று அந்வயம் காட்டி 'நம:' என்று வாயினாற் சொல்லுவதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே மிகக் கனத்ததாகும்' என்று நம் பூசுவர்கள் அர்த்தம் செய்தருள்கிறார்கள். பட்டர் "அஞ்ஜலி பரம் வஸுதே" என்கிறார். நாம் ஒரு அஞ்ஜலி செய்துவிட்டாலும் அது அத்தனைக்குப் பெரிய பளுவாகத் தோன்றுமென்பதை நன்கு காட்டு கின்றார். ஆகவே ஸ்வாராதனா எம்பெருமான் முன்னிலையில் நாம் பலகால் விழுந்தெழுந்தால் அவன் திருவுள்ளம் என்னாகுமோ? 'நம் மையும் தேவதாந்தரங்களைப் போலே நினைத்துவிட்டார்கள் போலும்' என்று அவன் திருவுள்ளம் புண்படலாகுமோ என்னவோவென்று அஞ்சி, "ஆராதனைக் கெளிபன்" என்கிற அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு வாராதபடி நடத்துகொள்வோமென்றே நமஸ்காரத்தில் ஆவ்ருத்தி ஸுற்றிக்கப்படவில்லை.

9. நாம் சேதநராகப் பிறந்திருக்கிறவாசிக்கு ஏதோ சைதந்ய கார்யமாக ஸ்வல்பம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்; இது கார்யகர மென்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிருக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அதந்யகதித்வமும்படியாக விளையக் கூடியது; ஆகிஞ்சந் யத்துக்கு எதிராக அதிக ப்ரவ்ருத்திகளைக் காட்டினோமாகில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி எம் பெருமான் கைவாங்கி நிற்க நேரும்; அப்படி அவன் உதாளினா னைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

10. 'உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவளே சாஸ்த்ரங் களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தா லென்ன? செய்யவேண்டியது நானே' என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னுசார்யர்கள் அவ்வளம் நினைப்பவர்களல்லர். "தெறி காட்டி தீக்குதியோ?" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி, தள்ளிவிட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சோதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழி

களிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது; *சாம்பறத் தலைசிறத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாயுஞ் சோம்பரை யுதத்திபோலும் குழ்புளவரங்கத் தானே* என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அந்நவஸாயங்கொண்டிருப்பதே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னுசார்வர்களின் கருவியேயே தன்கு ஊறிக்கிடப்பதாகும்.

11. திருவாய்மொழியில் *பத்தடைபடியவர்க் கெளியவன் பிறர் களுக்கு அரிய வித்தகன்* என்ற விடத்து ஈட்டில்—“நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகிறீர், அல்லாதார் அநேகந் தரிசுகலாபங்களைப் பற்றுகிறார்களேயென்ற துயேதனான் தலை” என்றுள்ளது. இதனால் நம்முடையவர்கள்படியும் அல்லாதார்களிடமிருந்தும் அறியத்தக்கது. மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1-4-7) *என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவிலுக்கு* என்றவிடத்து ஈட்டில்—“தேவரீர் கருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோவென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி” என்றுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை தன்கு விமர்சிக்க வேணும்; எம்பெருமானிடத்திற் தூதுவிடுகிற ப்ரகரணம் இது என்ன தப்பு செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது; “நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்துவிட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோள்” என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருள்கிறார். இதனால் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய கருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளக்கிக்கொளையா? இப்படியருளிச் செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸத்திதீரில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? செய்தால் என்றால் இதை யாரேனும் நம்ப முடியுமா? அது சாஸ்திரத்தந்தாநாகுமா? எதற்காக இவ்வளவு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்க வேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தால் அதிகப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தெறும். இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு இவ்வளவேதான் கருத்தாகக்கொள்ளத்தகும்.

12. சிறிய திருபடலில் “செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமாலைச் சாத் தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவொன்று தேர்த்தான்” என்றுள்ளது.

இவ்வு லுலத்தின்மேல் அர்த்தமென்ன வென்றால், செங்குறிஞ்சி மாலைபை
பண்ணித் தாள் "சாஸ்தா" என்கிற தேவதாந்தரத்தை நோக்கி ஓர் அஞ்சலி
வும் பண்ணியிட்டாள் என்பதாம். 'ஒன்று தேர்த்தான்' என்ற மூலத்
திற்கு-ஓர் அஞ்சலி செய்தாளென்று அர்த்தம். இங்கே "தான் பின்னும்
தேராதன வென்று தேர்த்தான்" என்ற சொற்கவையை நோக்கிப்
பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்ன விவாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கிற
சென்றால்,

"(தான்) வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்சலி பண்ணினால் அது
ஸாதனத்தில் அத்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான்"
என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியோடுஞ் சேர்த்து
முன்னே காட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவிலே
தென்னுசார்யர்களின் திருவுள்ளம் புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்
ளனவும் அத்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே
உற்றது; எதையெனும் அதிகப்படியாகச் செய்தால் அது உபாயகோடி
யிலே அத்வயித்து ஆகிஞ்சந்யத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திரு
வகுளுக்கு இடைபூறுக நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசங்கை இவர்களுக்கு
உள்ளதென்னுமிடம் விளங்காதின்றது.

13. எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்தரங்கள் ஒரு வழியையே காட்ட
மாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும். ஒவ்வொரு அதிகாரிகள்
தவ்வொரு வழியைப்பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். "கொண்டிப் பகவுக்குத்
தடிக்கடி விடுவாரைப் போலே" இத்யாதி முழுஷ்டாப்படி ஸ்ரீஸூக்தியினு
ளும் அவ்விடத்து விவாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் தெளிவு பெறுக.

பகவத்க்ருபா நிர்ஹேதுகத்தவ விசாரம்

14. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமா, ஸஹேதுகமா! என்பது ஒரு
விசாரம். நம்முடைய பலபல நற்செய்கைகள் காரணமாக எம்பெருமா
னுடைய திருவருள் தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸஹே
துகம் என்றதாகும். அப்படியல்லாமல் அது தானே தோன்றுகின்ற
தென்று ஒப்புக்கொண்டால் நிர்ஹேதுகம் என்றதாகும். பகவத்க்ருபை
தானே தோன்றுகின்றதென்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? அப்படி
தோன்றுவதானால் என்னைக்கும் எல்லா விஷயத்திலும் தோன்றலாமே.

அருளுக்கு இலக்காகாதா? ஒருநாளும் ஒருவரும் இல்லாதபடியின்றே இருக்க வேண்டும். அப்படி காணாமையாலும், சில கால விசேஷங்களில் சில அதிகாரிகள் மீது மாத்திரம் அருள் தோன்றக் காரணமையாலும் அப்போது ஒரு ஹேதுவை முன்னிட்டுத் தோன்றிளதாகவன்றே கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அருள் ஸ்வேஹதுகமே யல்லது நிர்ஹேதுகமென்கைக்கு ஓளசித்தியமில்லை யென்பது ஒருவாதம். இதைக் கேட்கும் போது இது யுக்தமேயென்று தோன்றும்.

15. அவனது மிகக்கனத்த அருளுக்கு ஹேதுவாக தம்மிடத்தில் என்ன சரக்கு உள்ளதென்று ஆராய்த்து பார்த்தால் ஒரு அணு மாத்திரம் கிடைக்கக்கூடும். விஷயப்ரவணரான நாம் வேசிகளைப் பின் தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்பட நேரும். நம் வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூத்திக்கொண்டு போய் போது அது ஒரு கோவிலைப் ப்ரதாபிளஞ் செய்துகொண்டு ஓடுகிற வள விலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே நாமும் அக்கோவிலை வலஞ் செய்து போகக்கூடும். சிசுபாலாதிகளைப்போலே நித்தை செய்வதற்காக அடிக்கடி பசுவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகச் சில ஸூக்குத விசேஷங்கள் காரணமாக எம்பெருமானருள் தம் மீது தோன்றிற்றென்றால் இதைக்கொண்டு ஸ்வேஹதுகமென்று சொல்லி விடலாமோ? கொடிய தண்டனைக்குரிய பாவங்களையன்றே நாம் செய்திருப்பது அதில் ஸ்வரூபஸூக்குதம் கலந்திருப்பதுகொண்டு எம்பெருமான் அருள்செய்தானென்றால் அதுக்ரஹாத்முகனான அவன் திருவுள்ளத்தால் ஸ்வேஹதுகமானால் ஆகலாம். "எத்தன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவளதிள்ளருளே" "வெறிதெயருள் செய்வர்" என்றவைபோலும் பாசுரங்களை யனுபந்திக்கப் பிறந்த தம் திளைவால் நிர்ஹேதுகமே யாகக்கடவது.

16. தம்மிடத்தில் சில ஆத்மகுணங்கள் இருந்தாலுங்கூட அவற்றை அஸத்கல்பமாக நினைத்து 'அமர்வாத: கபூத்ர: சலமதி: அஸூயரப்ரஸவபூ:' ஈவிலாத தீவினைகளைத்தனை செய்தனன்கொல்" "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்று அனுபந்திக்கவேண்டியதானப

பொருள் பகவத்கிருபைக்கு உறுப்பாக இவ்வல்ப ஹேதுக்கள் இருந்தாலுங்
கூட அவற்றை நாம் அனாத் கல்பமாகவே நினைக்கவும் 'இவையும் இவ்
வாறும் அவன் அருள்செய்ய வல்லவன்' என்று அநுஸந்திக்கவும்
பொத்தபாக்கையாலே நிர்ஹேதுக மென்கிற வித்தாந்தமே நினைதிற்கும்.

17. 'எம்பெருமானருளாகிற மிகச் சிறந்த பலனுக்கு இந்த
ஹேதுக்கள் ஸத்ருசமன்று' என்று சொல்லலாமே தவிர, நிர்ஹேதுக
மென்றே சொல்லிவிடலாகுமோ? என்று ஆகேஷங்கள் விளைவதுண்டு.
அநிஷ்டையார் அங்ஙனமேதான் சொல்லாதின்றார்கள். திருவாய்மொழி
யில் குதற்பத்தில் பத்தாத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய நிர்
ஹேதுக கருணையை ஆழ்வார் அநுபவித்து ஈடுபடுவதாக நன்கு விளங்கு
கின்றது. வேதாந்தவாசிரியரும் அவ்விடத்திற்கு "அவ்யாஜோதார
பாவாத்" என்றுதான் ச்லோகமிட்டருளினார்.

18. ஸ்ரீவசநபூஷணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பம் —
"தரிபாத் விபூதிபீடே பிபூஷணதுபவம் நடவாநிற்க.....என் னுரைச்
சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய்,
அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்
என்னுமாப்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு...ஜநம்
பரம்பரைகள் தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற
வாக்குத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று
பத்தாக் கி நடத்திக்கொண்டு போகும்" என்று ஆச்சரியமான சூர்ணிகை
யொன்றில் எம்பெருமானுடைய விஷயிகாரத்தின் பரிசு வெகு அழகாக
நினைக்கப்பட்டுள்ளது: இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கவடறித்த வேதாந்த
தேசிகள் இப்பொருளை அப்படியே அமையவைத்துப் பரமபத ஸோபா
நத்தில் பணிப்பதாவது, "அஜ்ஞாத யாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்
கிக ஸாமாந்ய புத்தி மூலஸூக்த விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக் கொண்டு
விசேஷ கடாஷம்பண்ணி" என்று.

19. எம்பெருமானை வசீகரிப்பதற்கு உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில்
கூறிய ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பது ப்ரஸித்தம்.
சேதநர்களை ரக்ஷித்தருள்வதில் இயற்கையாகவே ருசியுடையான எம்
பெருமான் "ஸம்ஸாரதந்த்ர வாழறித்வாத்ரக்ஷயா பேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே"

என்கிறபடியே இத்தலையில் சிறிது எதிர்பார்க்கிறுனென்று சொல்லி வைத்ததொரு பக்கத்தில்; எம்பெருமானுடைய திருவாக்கைப் பார்த்தாலே "நாஸௌ புருஷகாரேண தகாயத்யேத ஹேதுதா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷ கஞ்சித கதாசத" என்று காண்கிறது. 'நான் புருஷகாரத்தைக்கொண்டும் கடாஷிப்பதில்லை, வேறு எந்த ஹேதுவையிட்டும் கடாஷிப்பதில்லை; என்னைக்கொவொருதான் யாரோ வொரு அதிகாரியை என் இச்சாவினாலேயே நான் கடாஷிப்பேன்" என்பது மேலே காட்டின ச்லோகத்தின் பொருள். இங்ஙனம் பேசுகின்ற எம்பெருமானது திருவருளை ஸ்வேஹதுகென்று நினைக்க நாமா? தம்பக்கல் கைம்முதல் கொண்டு எம்பெருமான் தம்மைக் காத்தருள் கின்றாளுென்று கொள்வது ஹேயமாகும். "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" என்கிற அநுஸந்தானம் அக்ருத்ரிமமாகக்கூடவது.

ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வ நீர்ணயம்

20 ப்ரபத்தி உபாயமென்று ஒரு பிணக்கு. 'கடையில் சென்று எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டுவா' என்று கட்டளையிடப் பெற்ற வொரு வன் அது வாங்கக் கோளரியையோ கடையையோ எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டானாகில் 'எண்ணெயின் ஸ்வரூபத்தையே இவன் தெரித்து கொள்ளவில்லை போலும்' என்று திண்ணமாக எண்ணத்தடையில்லை யன்றோ அதுபோல ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லப்படுமவர்கள் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையே உள்படி யறித்திலர்போலும் என்றே களக்க திளைக்கவேண்டியதாகும். ப்ரபத்தியாவது என்ன? 'நீயேமே வேர்பாய பூதேர மே பவேதி ப்ரகர்த்தநாமதி; சரணுகதி: ' என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கு மதுவே ப்ரபத்தியென்பது. இத்தகையதான ப்ரபத்தியானது தன் றிடத்தில் உபாயத்வத்தை எங்ஙன ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தி யென்கிற வஸ்து தேறும்போதே அதன் அநுபாயத்வமும் தேறியே தீரும். இதை வேதாந்த வாசிரியர் வெகு அழகாக விநிபித்தருளுகிறார்; நியாய ஷீததரஞ் ஐதத்தில் ஜீவபரிச்சேதத்தில்— "நீயம் கேவல ஸக்ஷம் சோடாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வத்யம் ரூபீத கிம்புநஸ் ஸஹகாரினம்" என்பது அவருடைய பூரிஸித்திகளில் தலையாளது. எம்பெருமானொரு வனையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற இந்த ப்ரபத்தியானது தன்

எட்டத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தடைசெய்கின்றது; ப்ரபத்திக்கே உபாயத்வ மில்லாதபொது அதன் ஸஹகாரிகளானவற்றுக்கு அது தூஷை யெய்யுமீடம் தளிப்படச் சொல்லவேண்டுமோ? என்பது இந்த சொசார்த்தம்.

இதில் ஆஷேப நிர்ணயம்

21. சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது உபாயமாக (காதனமாக) இருந்து தீரும் என்பது பொதுவான வேறு கொள்கை உபாயமாக மாட்டாததை சாஸ்த்ரம் எதற்காக விதிக்கும்? அப்போது விதி ஏற்படுகிறதா அப்போது விதிக்கப்படுகின்றவதின் உபாயத்வமும் கூடவே எட்டிக்குமாதலால் சரம ச்வேலாகத்தில் "மாய் ஏகம் சரணம் வ்யஜ்" என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அதிவாச்யம் என்று தீர்மானிக்கக்கூடியதுண்டு. இதனையும் தயாக நிலைமென்கிற க்ரத்தத்தில் அவ்வாசியியே ஈடுத்துக்கூட்டி அழகாக ஸமாதானமும் வருத்துள்ளாச்; "நேதர் வைதே விமர்சே" என்பதற் ச்வேலாகம் காண்க. இதன் கருத் தாவது — ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் உபாயமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் இங்கு அப்படி கொள்ளவேண்டா; ஒவ் வொரு விதையளிதும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அறியக்கடவதா ள்ருக்கிற கணக்கிலே இந்த ப்ரபத்தி விதையில் இதராதபேஷ உபாயத் வம் (நிதிதொன்றை எதிர்பாராத உபாயத்வம்) அறிவத்தக்க ரூபமாத கால்—என்று இந்த ச்வேலாகத்தில் திருபிக்கப்படடிருக்கின்றது.

22. விதிதோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும். எம்பெருமான் விதிதோபாயமானாலும் ஸாத்யோபாய மாக ஒன்றை அங்கீகரித்த யாகிவெண்டுமென்பது ஒரு வாதம். ஸாத்யோபாயமென்றால் "சேதநனுடைப முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம்" என்று தானே பொருளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்குதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராயத்தால் மேலெழுந்த வாரியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் "இகாவித்தென்னை யுந்தரன்னோக் கீழிருத்து மம்மாணே" என்பது போன்ற பல பாகுங்களைக் கண்டால் இது தம்மு டைய முயற்சியால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபிபல ஸாகிவ ன்னையுமதாக உண்மை தெரிவதால் ஸாத்யோபாய மென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம், "ஸ்வீகாரத்தானும் அவ

ஸுலே வந்தது; ஸ்ருஷ்டி அவதாராதி முத்தாலே பண்ணின க்ருஷி பஸம்" என்கிற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக வேதாந்தவாசிரியர் டனரித்த * நிதாதம் தத்ரபி ஸ்வயமகிஸ நிர்மாணா நிபுண: * இத்யாதி பரச்சத ஸ்ரீஸூக்திம்வசதிவாகும். " வரத! தவ கஸு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத் * என்ற கூரத் தாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் தெரிவு பெறுத்தும். இவையெல்லாம் அதி வாநமாக நினைக்கலாகாது.

23. "ஸ்வாமி! ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் க்வபரத்வேத நிர்ப்பரம்' ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸம் த்வேதயதி பரம் க்வயம்" என்பதும் வேதாந்தவாசிரியருடைய ஸூக்தி. இதில் ஒன்பதின் கால் ஸ்வசப்த ப்ரயோகம் பண்ணியிருக்கும்படி காண்க. இதனால் சேதந னுடைய முயற்சி நூற்றம் வேற அறுக்கப்படுகின்றமை யறிந்தால் உபாயமென்றும் வாத்யோபாயமென்றும் வாய்தறக்க வழியேயில்லை என்பது எளிதி லுணரப்பட்டதாகும்.

24. ரத்னம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஜீவனத்திற்கு உபாயமா? அன்று? என்று விசாரம் வரின, நந அதி காரிக்கு உபாயம், மற்றொரு அதிகாரிக்கு அபுபாயம் என்றுதானே சொல்லவேண்டியதாகிறது ஏனெனின், யானிஜயத்தை ஜீவினையாக வுடையவர்கள் ரத்னத்தை விற்று ஜீவிக்கக் காண்கிறோமாதலால் அத் தனைய அதிகாரிகளுக்கு ரத்னம் உபாயமே சக்ரவர்த்தி போல்வாரிடத் தில் அத்தரத்னம் இருக்குமாகல் அது ஜீவநோபாயமாக ஆக்கப்படு கின்றதன்றே. ஸ்வயம் போக்யமாகவன்றோ அறியப்படுகின்றது. இப்படி எந்தவஸ்துவும் அதிகாரி பேதத்தாலே உபாயமாகவும் ஸ்வயம் போக்யமாகவும் திற்கும், ப்ரபத்தியை நாம் உபாயமாகக் கொள்ளப் பிறத்தோமல்லோம். "ப்ரபத்தியை" என்று விசேஷித்துச் சொல்ல வேண்டியதுமில்லை; எதுவும் நமக்கு உபாயமன்று. எந்த தன்மையும் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

25. "பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தி" என்பது நம் ஆசார்யர்களின் ஸூத்தம். அசித்தியாவ்ருத்த வேஷமாகவும் ஸ்வரூபாதிரகி வல்லாதபடியாகவும் உள்ளதற்குமேலே

உகலாந ப்ரவ்ருத்திகள் தேர்ந்தால் ஸவரகூணை ஸ்வரத்வயமுள்ள
உ-உ எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றி நம்மை ரக்ஷிப்பதில் தான்
கவரங்கி திற்கேறும் ஆகவே இங்ஙனம் பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு
ஈராதியாகக்கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் திள்ளும் திவ்ருத்தியடைவதே
புபத்தியாம் இங்ஙனத்தத்தைக் கூரத்தாழ்வான் *கூடாய்ஸ்வஹோ
ததஸ்ஸத்தி வீராமமாதீராத* என்கிற பூரீஸூக்தியால் காட்டியருளினார்.
சசாய சாபஞ்ச முமோசவீர என்கிற பூரீ ராமாயண ச்லோகத்தைக்
கொண்டும் இதை ரஸமயமாகவியருளிச் செய்வார்கள். "வளத்திடரை
சுடர்ப் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால் மாசியார் டெய்கிறபார் மற்று"
என்கிற பூதத்தாழ்வார் பாசுரத்தினை கவடதியவேழமும்.

பூபாஷ்யஸூக்தி ப்ரதர்சனம்

26 (*உபபத்தேச் ச*) (3-2-4) என்கிற ப்ரஹ்மஸூக்திரத்தின்
பாஷ்யத்திலே—“ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராபதௌ
ஸ்வஸுபைவ உபாயத்வோபபத்தே:” என்று தொடங்கி தத்வார்த்த
உணர்த்துமிடத்தில் “நாயமாத்மா ச்ருதியை உதாஹரித்துத் தெளிவு
பறப்பித்தருளியிருப்பது நமக்கு நித்யாநுஸந்தான யோக்யமானது.
(*பரமத உபபத்தே:*) (3-2-37) என்கிற ஸூக்திரத்தின் பாஷ்யத்
திபடி—“ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்திர் மஹோதார.” இத்யாதிகள்
அநுர்ச் செய்திருப்பது மப்படியே.

27. வாணிய்யாதிகளுக்கு த்ரவ்யாஜ்ஞத ஸாதநத்வவ்யபதேசம்
பொலே ப்ரபத்திக்கும் மோகோபாயத்வவ்யபதேசம் கூடுமென்றும்,
உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் “உன் மனத்தா லென்னினைந்
த்குந்தாயென்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன்னினைவு” என்று
கொள்வதே பொருந்துமென்றும் ஸகலாசார்ய ஸித்தாந்தபாகத் தேறு
கின்றது. “எம்பெருமானே! எம்பக்கனில் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைக்
கொண்டே எம்மைக் கைக்கொள்ள வேணுமென்று திர்ப்பந்தமுண்டா
கல், செயல்மாண்டு திற்கையாகிற சரணுகதி தவிர வேண்டுள்ளும் எம்பக்
கல் இல்லாமையாலே இதனையே தான் நீ உபாயமாகக் கொள்ள
வேணும்” என்று நம் ஆசாசியர்கள் ஸ்தோத்திரங்களிலே அருளிச்
செய்வதுண்டு. இந்த அபிப்பிராயங்கொண்ட ப்ரபத்த்யுபாயம்,
ப்ரபத்த்யுபாயம் என்கிறது என்று சொல்லித் தீரலாம்.

28 வேதாந்தவாசிரியருடைய ஸ்லோகங்களில் “குணாகுதலி பிக்ரமாத் உபநிபாதித: பாதி ந.” என்பது ஒரு அறபுதமான ஸ்ரீலோகம். “புழு குறித்தது எழுத்தாமாகப்போலே” என்ற பெரியவாச்சான் பேரீசையின் ஸ்ரீலோகத்தியை இங்ஙனே ச்லோகமாக்கி வருளினார். புழுவானது நிலத்தில் செல்லும்போது ஒரு எழுத்து எழுதவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அதற்கு இல்லை; ஆனாலும் அதன் செல்லு மகையை தாம் உற்றுநோக்கி னால் ஏதேனும் ஒரு எழுத்து தெரினதாக கூகக்கூடும். இதற்கு குணாகுதலி தயாயமென்று பெயர். இந்த தயாயத்தாலே யாத்ருச்சிகமாக தல்ல தாய் முடிவின்ற நமது செயலை வியாஜமாகக்கொண்டு எம்பெருமான் ஸ்லோகிக்கின்றான். அதனை உபாயமென்று உரைக்க தீர்மானிப்பது உமஞ்ஞ ஸான்று. ப்ரபத்தி உபாயம் என்று சொன்னாலும் குற்றமில்லை ப்ரபத்தியே ப்ரிக்ரஹ்யமென்ற பொருளில் ப்ரபத்தியுபாய மென்கிற தத்தனை என்று தெளியவேண்டும்.

சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்

29 அத்த பஞ்சகத்தில் “ப்ராப்தஸ்ய ப்ராப்தமஹே ரூபம்” என்பது முதலாத்தமாகவும், “ப்ராப்துச்ச ப்ரத்வகாத்மந” என்பது இரண்டாமாத்தமாகவுள்ளது இதனால் ஜிவாத்மா ப்ராப்தா என்று விளங்குகின்றது. “ப்ராப்தமவிதாப்தேநாதி பதம்” என்கிற உபநிஷத் வாக்கியமும் ஈச்வரனை ப்ராப்யமென்றும், சேதனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கையாலே ‘ஈச்வரலாபம் சேதனுக்குப் புருஷார்த்தம்’ என்றே உரையிடுகதேரும்; ஆனால் உண்மை அதுவன்று; ‘ஈச்வரனுக்கு சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்’ என்பது எம்பெருமானார் தரிசனத்தின் அத்தரங்கமான பொருள்.

கீதாதாற்பிய சத்திரிகாஸூக்தி

30. வேதாந்தவாசிரியருடைய திருவுரையும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்பதே வாய். இதனை அவர் கீதாதாற்பிய சத்திரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கீதையில் ஒன்பதாமத யாயத்தின் முடிவிலுள்ள “மத்மநா பவ” என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திற்கு விவரணாமேழுதுகையில் “ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸவலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே” என்றருளியிருப்பது காண்க.

31. “ப்ராப்தாவம ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே” என்பது ஸ்ரீவசதபூஷண ஸ்ரீலோகம். சேதனைப் பெறுவது

சர்வானுக்குப் பேறு என்னும் இவ்வர்த்தம் சங்குதபத்தில் அவகாஷிப்பது
 சாபமேயாகும். ஆனாலும் எளிதாக உணர்த்ததுகிறதும் சேதநன் முக்த
 னுக்குப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன கோஷிக்கிறானென்பதை
 நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. ("அஹமன்ன மஹமன்ன மஹமந்
 தம்") என்பது முக்தனுடைய முதல் வார்த்தை. 'பவோனுக்கு நான்
 அன்னமாகிறேன்' என்று ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவைபாக இதில்
 சொல்லுகிறது. இதனால் சர்வானாவன் சேதனனைப் பெற்று அதுப
 விக்க வேறுமென்று பெரும்பரி கொண்டிருந்தானென்றும், அப்பரி
 வக்தாத்மாவால் திருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இல்லையாகில்
 'அஹமந்தம்' என்று ஒதவேண்டியதில்லையன்றோ.

32. [அஹம் அந்தாத: அஹம் அந்தாத: அஹம் அந்தாத:]
 என்று உடனே வருகிறது. எம்பெருமானுக்கு இவன்
 அன்னமாகி அவன் பசியைத் தீர்த்தபிறகு இவனும் தன்
 பசிக்குவதாக ஒதிற்று. "அஹமந்தம் அந்தமதந்தமந்தம்" என்கிற
 சொல்வாக்கியத்தினாலும் இது விவரிக்கப்படுகிறது. இதன்
 தாற்பரிய மென்னவென்றால் முக்தனாகிய தன்னை யருபவித்து
 எம்பெருமான் விடாய் தீர்த்து மகிழ்த்து திற்கையில் அந்த
 உழிச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன் அசேதனஸ்வரூபம்
 சேதனனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாக வுடையனாயிருக்கையாலே தன்னு
 டைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாக வேறுமே. அசித்தித்காட்டில்
 ஒரு வரி ஏற்படவேறுமே. தன்னைப் பெற்று எம்பெருமான் ஆனந்திப்
 பதைக் கண்டு 'நம்மால் எம்பெருமானுக்கு இப்படியொரு ஆனந்தமுண்
 டாவிற்றே!' என்று அருவந்தித்து அதனால் தான் ஆனந்திக்கையே
 அரப்தம். 'அஹமந்தாத.' 'அஹமந்தமந்தமந்தமந்த மந்தம்' என்ற
 உபநிஷத்தின் கருத்து இதுவேயாகும்.

9. பரிஷத்துக்கிணங்கி திருவாய்மொழி

33. ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் . வரிக் கொண்டு
 உள்ள விழுங்குவன் காணிலென்று. ஆர்வற்ற என்னை யொழிய என்
 னின் முன்னம் பாரித்துத். தானென்னை முற்றப் பருகினான். (9-6-10)
 என்கிற பாசரம் சிகரமானது ஆசார்ய சங்குதயத்தில் (2-18) . பெரும
 டாழில் கோதாஜ்ஞன் பெருஞ் செய். இதயாதியான பெரிய குட்டினாயில்

இவ்வசத்தம் அற்புகமாக நிகழிக்கப்படுகிறது. அந்த சூக்ஷ்ணாவாகும் கண்ட பாடம் செய்யத்தக்கது.

ஸ்ரீராமாயண தீர்மானத்திற் காட்டுதல்

34. ஸ்ரீராமாயணத்தில், அபிஷிஷ்ட சலங்காவாம்ராக்ஷஸேந்திரம் விபீஷணம், க்ருத க்ருதயஸ் ததா சாமோ விஜ்ஜர: ப்ரமோமாத ஹ என்கிற கலோக ரத்தத்தாலே வான்மீகி மூளியும் வெளியிட்ட பரமார்த்தமிது. மகுடாபிஷேகம் பெற்ற விபீஷணர்வான் மகிழ்ந்தா னென்று சொல்லவேண்டி யிருக்க அங்கனம் சொல்லாமல் கலோகம மைத்திருக்கிற அழகை நோக்க வேணும். க்ருத க்ருதயத்வமும் விஜ்ஜரத்வமும் ப்ரமோத சாலித்வமும் ஸ்வாய்வான பெருமானுக்கேயல்லது ஸ்வம்மான விபீஷணனுக்கிடிலே யென்று விளக்கவைத்தார் வான்மீகி

35. ஆத்மாவுக்கு சைதத்தவாதீதமான போக்த்ருத்வமிருந்தாலும் பாரதந்த்ரியத்தையும் போக்வதையையும் ஸ்வரூபவுண்மையாகத் திருமந் திரத்தினால் கண்டறித்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகில் அது தன்னு டைய சைத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷினுடைய சைத்துக்கே உடலா யிருக்கும். "படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாகரத்தில் "படியாய்க் கிடந்து" என்பதனால் அசைதந் வருத்தியும் "உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்பதனால் சைதந் வருத்தியும் பிரார்த்திக்கப்பட்டன இத்தகைய விநியோகங் கொண்ட எம் பெருமானுக்கு விளையும் உகம்பைக்கண்டு உகப்பது தவிர வேறு பயனில்லை சைதநனுடைய ஆதத்தவத்திற்கு என்பதே ஸாரமான பொருள்.

ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாயண காட்டுதல்

36. ஆளவந்தார் "கதாஹமைகாத்திக தித்ய கிங்கர. ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாயி" என்கிற ஸ்தோத்ரரத்தஸ்ரீராம உத்தியாக் இதனை ஸபஷ்டமாகக் காட்டியருளினார். இதில் ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாயி என்கிற க்ரியாபதம் ஆச் சரியமாக அமைந்தது நான் எப்போது ஆனந்திக்கப் போகிறேன் என்னுமல், நான் எப்பொழுது எம்பெருமானை ஆனந்திப்பிக்கப் போகிறேனென்று பேசியுள்ளார். னிஜந்தப்ரயோகம் நோக்குக. இங்கு விவரக்கியானத்தில் — "தன்னுடைய அநுங்குத்தீசரல் ஈசுவானுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷமேயிறே சைதநனுக்கு ப்ராப்யம்" என்று பெரிய

வாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்ததை வேதாந்தவாசிரியர் தமது உதேதாத்ர பாஷ்யத்தில் வெகு அழகாக விசதீகரித்தருளினார். "கரு தார்த்ததோஷம் பணிஷயாம்" "என்றும் மகிழ்வேன" என வருமிடங் களில் இந்த நிர்ணயத்திற்கு அநுருணமாகவே ஆசாரியர்கள் அர்த்த நிர்வாணம் செய்து போருவர்கள்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற் அரியபெரிய அர்த்த விசேஷம்

37. எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் "அநாவ்ருத்தி ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "நச பரம புருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: அத்யர்த்த டர்யம் ஜ்ஞாதிதம் ஸப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் "சேதன ஸாபமே சச்வரனுக்குப் பேறு" என்கிற ஸத்ஸம் அதாய ரஸய சஹஸயப் போருளை ஸ்தாபித்தருளினார். அங்கே ஸ்ஷயம் என்னவென்றால்; மோஷத்திற்குச் சொந்த சேதனம் திரும்பி வருதல் உண்டா இல்லையா என்று விசாரம் வந்தது. சச்வரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரானுதலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினால் முக்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பி விடக் கூடுமன்றோ என்கிற சங்கை உண்டாக, ஸூத்ரகாரர் "அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்" என்று ஸூத்ரமியற்றி னார். முக்தாத்மா ஒரு நாளும் திரும்பி வருவதில்லை யென்று சாஸ்த்ரம் உதறியிட்டிருக்கையாலே புநாவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லிவிட்டார்; பாஷ்யகாரரும் இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியரித்தார். ஆனால் தோன்றின சங்கைக்கு த்ருப்திகரமான உபாதானம் வந்ததாக கூகலை. ஸூத்ர பாஷ்யாவதாரிகையில் சச்வரன் ஸ்வதந்திரானுகையாலே கேட்பாரற்று முக்தாத்மாவை மீண்டும் கீழே தள்ளிவிட நினைத் தால் என் செய்வது? என்பது சங்காசரீடம். 'தள்ள மாட்டா'என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே' என்று விடை கூறினதால் என்ன உபாதானம் வந்ததாகும். சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச் செய்வதன்றோ உவதந்திராக்குத்யம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே சச்வரன் ஒன்று செய்யப் புகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்றன்றோ உபகுப் பூர்வபகூழியின் கருத்து.

38 அதற்குத் திளவடங்கச் சொல்லவேண்டிய உபாதானத்தை ஸூத்ரகாரர் சொல்லாத குறைத்ர நம் பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக

அருளிச் செய்கிறார். ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரனே யானாலும் உன்மத்த னல்லன், மூர்க்களல்லன், அரஸிகளல்லன். ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேசுபெற்றவன். தன்னுடைய மனோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து கொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அவன் என்ன பாடு படுகிறான் தெரியுமா? அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநனை லட்சணக்காக்கவன்றோ? எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநனை லட்சத்த பின்பும் ஈசிகளுள் பரமபுருஷன் அவனை இழப்பனோ?—என்று இவ்வளவு மெய்தி நம் பாஷ்யகாரர் சங்காபசிஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளார். இதில் "பரம புருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்கிற ப்ரீணுத்திவித்யாகமானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி வடிதக்கடல் அலை யெறிகிற படியை தன் கு காட்டுகிறது. கீதையில் "ஈ மஹாத்மா ஸுதுர்பப:" என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய்த்தித்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரிச்சீரார். தாசக போஷக போக்யமானவை எல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கிற மஹாத்மா யிகவும் துர்ப்பபா என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே சொன்னும், அப்படிப்பட்ட வொரு மாஞானியை லட்சணக்கரு அவன் எவ்வளவினா பரம படுகிறவன் என்பது விளங்க வில்லையா? ஆகவே சேதந லாபமே ஈசுவானுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் நன்கு பொலிந்ததாயிற்று.

39. யத்கிஞ்சிதஸுக்ருதகரணம், பேற்றுக்கு தவரிக்கை என்னு மிவைமெல்லாம் நம் பக்கலில் அடியொடு வேண்டாவோ? என்று பிறர் கேட்பிக்க வருவார்கள். சைதந்ய கார்யமாக விளையும்வை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை. அவையுங்கூட நம்மால் விளைவளவல்ல. "திதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண திபுண:" என்கிற வேதாந்த வாதிரியருக்தியால் இவ்வுண்மையும் திண்மைமெறும். ஸோத்தைப் பேற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்க வேணுமென்கிற ஆவல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்குமாதலால் இந்த நியாயமேயாகும் இங்கும். ஆனால் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த ஸோத்து சைதந்யமாகிற கல்மஷத்தோடும் கூடி விருக்கையாலே சிந்து தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை தன்கு வுணருமபோது தலைமடிந்து நிழிகிறது. நிஸாத் தென்றல் சத்தனம் புஷ்பம் முதலியன

2.3. உச்வாதமதா பரதந்திரமாயிருக்கவேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு உதகலம இடையூறு திற்றலால் இதைக் கல்மஷமென்கிறது.

40. சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத உச்சார மென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது உச்சாத ஸ்விக்காரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அடைவே மார்க்கட உச்சார த்யாயமென்றும் மச்சார கச்சார த்யாயமென்றும் வழங்குவர். உச்சாத ஸ்விக்காரமென்பதன் கவையை அறியப் பெருதவர்கள் 'இது உச்சாரத்யாயப் பேச்சு' என்பர். அது விடக்க

கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி காட்டுதல்

41. கீதா பாஷ்யத்தில எம்பெருமானார் தெரிவித்தருளின மஹாத்மம் இது. அதில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது உச்சாரகம்- [அநந்யசேதான் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யம்; தஸ்ய மஹாஸப: பர்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகித:] 'ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மஹதம்' என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்திலையாகக் கொண்டா ன் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனி யருளிச்செய்கிறான் கண்ணபிரான் என்று அவதாரிகையிட்டு கலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியாணித்தருளி உன்மார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இந்த கலோகத்தின் கருத்து என்னவென் னால், அச்ஞாதா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறென்றிலும் தெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் எனனியே ஸ்மரிக்கிறானே, என்னோடு த்தயலம்ச்சேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு தான் காண்பன்—என்பதேயாம்.

42. இதில் (தஸ்யாஹம் ஸப:) அவனுக்கு தான் எனியன் என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என்சொல் வேம்! அவ்விடத்து பாஷ்யபங்க்திகளின் பொருளாவது—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு உடையத தருந்தவன் நானே யாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் (அவனைப் பிரித்து தரித்திருக்கமாட்டாத

வனாய்) நானே அவனை வசிக்கிறேன். என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடைநூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான பரிதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். "நாயமாத்மா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கிதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்தியாயத்தில் 10, 11 சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது—என்பதாம். ஸத்ஸம் பிரதாய ஸாராசர்த்தம் இங்கே பொதித்திருக்குமழுது காண்க.

ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸூக்தி விஞ்ஞம்

43. ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் 142 "இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும் போது பாதகமும் விலக்களது" என்று அருளிச்செய்த விடத்தில் வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள்—"உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமா பேரலே ஸ்வரம்பான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரணா இச்சேதநஞவன் தான் பவியாய் தன் ஸவிகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரணா அவன், ஸ்வம் மாய் பரதந்த்ரணாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்கும் அளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாக மாட்டாதென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்ஸிகாராதுபாயத்வமும் பரகதஸ்ஸிகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது". என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடிவாகக்கொண்டவை என்று தன்கு புலப்படுகின்றது. மணவாள மாமுனிகள் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதாபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மறனொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில் தென் மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டிக்கலை.

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி விஞ்ஞம்

44. மேலே பொருள் விவரிக்கப்பெற்ற கீதாபாஷ்ய மூல ஸ்ரீ ஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது. "தத்விவேகம் அஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே" என்பது கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி. ஞானியான சேதநனைப் பிரித்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்க மாட்டாதவனாய்த் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறு

கின்றவிதுதான் பரகத ஸ்னிகாரமென்பது. *மத்'ராப்த்யநுகுறே
பரகத விபாகம் அநுமேவ ததாமித்யர்த்த.* என்கிற அடுத்த வாக்கிய
மூலது ஸ்வகத ஸ்னிகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில்
வினாவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதே
உன்றி இவள் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது நின்றமில்லை
மென்கிற எத்தம்பரதாய ஸாரார்த்தம் எவ்வகையான சோத்யத்திற்கும்
பூ-மில்லாதபடி தெளிவிக்கப்பட்டது.

தாற்பாய சந்திரிகாவந்தி விரோஷம்

45. இந்த இடத்தில் *தாயமாதமா ச்ருதியையும் எடுத்துக்
காட்டியருள்கிறார் ஸ்ரீபரஸ்யகாரர். பரகதஸ்னிகாரத்திற்கு அதுவே
பரகதமென்று நிரூபிக்கிற முகததாலே பிறருடைய சீலபல வாதங்
கூடும் அகற்றினாராயிற்று. இவ்விடத்தில் தாதபர்ய சந்திரிகையில்
மேதாத்தவாசிரியர் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளும் தெள்ளி
டவே. *உத்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரதவ சங்கரஸ்யதாலாய ச்ருதிமூலதா
மாதா *யமேவேதி* என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்
தக்கது.

46. இவ்விடத்தில் வாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது
தூபவளவே; *த்வத்பாதமூலம் சரணம் பரபத்யே* என்றும் *புகலென்
ந்மலா வடியேன் உள்ளடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்
லிக்கொண்டு (அதாவது நாம் பற்றுவினாமாகக் கரட்டிக்கொண்டு)
த்குவடிகளிலே விழுந்தாலும், *இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெரு
மான் தானே பற்றுவித்தானத்தான். அவனுடைய க்ருஷி பரித்த
தத்தனை* என்று உள்ளூர அதுவந்திக்க ப்ராப்தம். இதைவிட்டே பரகத
ஸ்னிகாரமென்கிறது. *ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந்
தவஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்.* என்கிற தேசிக ஸூக்திக்கு அர்த்தமல்லையோ?

ஆளவந்தி பு ஸூக்திஸாநுபவங்கள்

47. *பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே
ப்ரபத்தி* யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்ததானது பரம
ஸ்ததாந்தமானதொரு ஸூக்திமாசீத்த விசேஷம். இது ஒரு புறமிருக்க,
ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி என்பது மொன்றுண்டு. *எனதாவி

தந்தொழிந்தேன்" "தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தான்" என்று ஆழ்வாரும், "அஹம் அத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதே:" என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்த கணக்கிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத் தையும் ப்ரபத்தியாகக் கொள்ளக் கடவதாகையாலே இதுதன்னை ஸ்ரூபித்துப் பார்த்தால் இதை அபராத கோடியிலே எண்ணவேண்டு மென்பர் நம் ஆசிரியர்; அப்படிச் சொல்வது அபசாரமென்பர் பிறர்

48. உண்மையில் இது அபராத கோடியிலேயே சொருகி நிற்கும். "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்றவுடனே அதற்கு அநுதபித்து "எனதாவி வார்யானுர் தந்த நீ கொன் டாக்களை யே" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தாரும் "அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதே:" என்றபின் "மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவி, நியதஸ்வர்தி ப்ரபததி: அதவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்று அநுதபித்து உண்மையை வெளியிட்டிருப்ப தாலும், ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராதகோடியிலேயே சேரும். ஆளவந் தாருடைய திருவுள்ளத்தை நன்கு விவரிக்கிறதும் காண்க; "மயா அஹம் ஸமர்ப்பிதே:" என்று முத்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணின தாக அருளிச்செய்தார் உடனே இப்படி சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுளது? நான் என்கிற வஸ்துவம் என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவம் ஸ்வதந்த்ரமாக வுண்டா? "யானே நீ என்னுடைமையும் தீயே" என்றபடி ஏற்கெனவே உன்னுடையதாகவே இருக்கும்போது, இந்த ஆத்ம வஸ்து உனக்கு இல்லாததுபோலவும் இப்போதுதான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசினிட்டேனோ பாரியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானா? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும் உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்னவுண்டு? இவ் விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அனீவேசியால் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதே:' என்று பிசகாகப் பேசினிட்டேனே' என்று அனுதாபம் காட்டி "மம நாத யதஸ்தித்யாதியான அடுத்த ச்லோகம் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸரக்ஷித கங்கன்

49. இங்கு, கீழ்ச்லோகத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணின தாகவும் அதைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாகவும்

பெற்றது. ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றதாகிறது. "அ"வரபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாகக் கூடாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நிலை நின்றுதினே. (147) நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த பார்வைய லஜ்ஜா பயங்கள் ஒன்றிக்கே பார்த்து ஸகாசத்திலே வந்து நின்று என்னை யங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றே இவன் டன்னும் பிரபத்தி" என்பன ஸ்ரீவசதபூஷண தீவ்யஸூத்திகள். இங்கு ஸ்வசக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் விவரணத்தை யநுபவித் தத் தெளிக.

50. நம்மாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் முன்னம் பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்று சொல்லுகிற படித்தில், அதுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப் போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாப ஸ்வரூபமென்று தேறுகிறது; அது செய்யக் கூடாத காரியம் என்று ஏற் பட்டு விடாதா? இவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கும் ஆளவந்தார்க்கும் முன்னம் தெரியாமையிலேயே, தெரிந்து பாபத்தைப் பண்ணுவானேன்? பிறகு அநுதபிப்பானேன்? "ப்ரக்ஷாளநாத்தி பங்கஸ்ய தூராத் அஸ்பர்சநம் லாம்" = முன்பு சேற்றில் காலவைத்துப் பிளபு அதை அலம்புவதைக் காட்டிலும் சேற்றில் காலை வைக்காமலே யிருத்துவிடலாமே - என்கிறாப் போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்கிற பேசசையே ப்ரஸ்தாவியாமலிருந்து விடலாமே என்கிற வாதங்கள் இங்கு விளையக்கூடியதுண்டு.

51. இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வருளிச் செய்வது பாரிசு:— "[தெ கிந்து ஸமர்ப்பயாமி] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணிய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணியமாகக் கு ஸ்வரம்பயிவிலை. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தர்ய கிலை; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞா தத்தால் அநுசரிக் கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோகடிம் அநுவர்த்திக் கக் கடவது" என்று. இதனால் தேறினது என்னவென்றால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றதாகத் தெறிற்று.

52. "முத்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணும், பிள்ளை அருதாபதும் படவேணும்" என்று இது தன்னாக இச்சையே. தப்பான காரியத்திற்கென்றே அனுதாபிக்க வேண்டுமது என்றே இன்னமும் பல குடைய நெஞ்சு தளர்ப்பியிருக்கும். கேண்மீன்; இந்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலேயே கீழ் முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதற்கொண்டு நாற்பத்தாவும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரம புருஷர்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த ஆளவந்தாச் தாமே அடுத்த (47) "திக்கசி மவிநீதம்" என்கிற ச்லோகத்தால் கீழே அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மறுத்தான அனுதாபத்தை ஆவிச்சுக்கித்திருக்கின்ற ரென்பது அபரோகம்; இங்கு ஆராய வேண்டுமே. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை கூடுமா கூடாதா? *பவத்தமே வாபுசரத் திரத்தரம்..கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: * நித்ய கிங்கரோ பவாதி* இத்யாதிகளை நோக்குமிடத்து கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை கூடுமென்று விளங்காதின்றது. "திக்கசி மவிநீதம்...தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:" என்றதனால் அத்த கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்காக ஆத்ம கர்ஹை செய்துகொண்டதை நோக்குமிடத்து கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை கூடாதென்றே விளங்காதின்றது. வேதாந்தவாசியருங்கூட "த்வத் கிங்ரத்வ விபவே ஸ்ப்ருஹயா அபராத்மத்" என்று கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்குப் பூர்வபாணியான கைங்கர்ய ருசியையுங்கூட அபராத கோடியிலே வைத்துப் பேசியுள்ளார். அங்ஙனம் பேசினவர் தாமே கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையையும் பல பல ச்லோகங்களாலே செய்தருளி யிருக்கின்றார். இவை பரஸ்பர விருத்தங்கங்களாகத் தோன்றவில்லையா?

53. உண்மையில் இரண்டும் சாஸ்திரார்த்தமென்று நிஷ்கர்ஷித்தாஸொழிய வழியில்லையன்றோ. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையும் பண்ண வேண்டும்; 'ஸாச்வபெளமனை தீசப் பெண் ஆசைப்படுமாபோலே ஐயோ! என்ன ஆசைப்பட்டோம்! இது தருமா?' என்று உடனே நெஞ்சாறல் படவும் வேண்டும் என்று சாஸ்திரார்த்தம் சிஷிதமாகிறது

54. *ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுள்ளைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி* (திருவாய்மொழி 3-1-2) என்று, பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உபகத்தியுள்ள

உண்பய்துரமான தாமரை, மெகம், காடாம்பு முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாந்நவாச். இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில் 'கொண்டல் வண்ணா! கடல் வண்ணா! காயா வண்ணா! என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன? என்று ஆராயவேண்டாவோ? அன்றியும், பெரிய திருவந்தாதியில் "புகழ் வேரம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்று எம்பெருமானை நாம் உகழ்வதானது பழிப்பதெயாகுமென்கிறார் தம்மாழ்வாச். இப்படி சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலும் எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கே ஒருப் பண்ணுரே. இது என்ன? என்று இதையும் ஆராயவேண்டாவோ?

55. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "யா கம்ஸ உகல்வ ந்ருபகீட நிபர்ஹனோத்தாஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ ஸதவ லோத்தி" என்று, கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களை ஸர்வேச்வான் தொலைத்தானென்று சொல்லி அவனை யெத்துவதானது மூவுலகத் தகடும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியன்று, இகழ்ச்சியே என்று சொல்லிவைத்து அப்படிப்பட்ட கம்ஸவதம் முதலிய சரித்திரங்களையே உணரும் பேசிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? என்று இதையும் ஆராய வேண்டுமே. இங்ஙனே பல விஷயங்களுள்ளன. இவை ஒன்றுக் கொன்று அவரதமாதாமே? இவை யெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம் போல் நோன்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டு படிசளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை வத்தனாயன்றோ? ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் உண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அதுதபிப்பதாகப் பேசுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ராபித்தமென்று அறுத்திட்டபின் இதில் ப்ரத்யாக்க்யாத் பாலக்தி யுண்டோ?

ஸஞ்ஜமார்த்த விவேகனம்

56. முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணியிட்டுப் பிறகு அதற்கு அதுதாபம் காட்டுகிற ச்லோகத்தில் ஆளவந்தாச் "இதி ப்ரபுத்ததி" என்கிறார். கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது [அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுப்போது] தாம் அவிவேகியாயிருந்ததாகவும், உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் (அதுதாப ச்லோகம்) சொல்லுகிறதாகவும் இதனால் தெரிகிறது. ஏற்கனவே மஹாவிவேக நிதியாகப்

புகழ்பெற்ற ஆளவத்தார் முன் சீலாகம் ஸாதிக்கும்போது அவிவேகியர யிருந்தார். பின் சீலாகம் ஸாதிக்கும்போது விவேகம் பெற்றுவிட்டார் என்கை ஏலாது அப்படியிருக்க "இதி ப்ரபுத்தகி:" என்று ஸாதித்தது ஏன்? என்னில் க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளிவிடவேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்லுவது க்ரந்த கையி—ரஹ்பதுதான் பரமார்த்தம்.

57. இன்பயிருமாருயிரமருளிச்செய்த திருத்தருகைப் பிரான் பிள்ளாளும் * எனதரையுள் கலத்த பாகு வியாக்கியானத்தில்— "இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலையாழ்வுள்ள திவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்தமா தம்முடையதன்றென்று திருபிக்கமாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதறிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமைமாகக் கொடுத்து, பிள்ளையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து" என்றருளிச் செய்தார். அவ்விடத்திற்கும் இதுவே நிவாஹம் ஆகவே, முத்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பிள்ளை அதற்காக அநுசய ப்ரகாசனம் பண்ணுகையுமாகிற விரண்டும் பரஸ்பரபவாதமல்லாத சாஸ்த்ரார்த்த மென்றதாயிற்று.

58. ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேண்டுமென்பதும் சாஸ்த்ரார்த்தமாக ஆய்விட்டபடியாலே அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை நாம் எப்போது செய்கிறோம்? என்று ஒரு சிறிய கேள்வி தோன்றும்; இதைப் பற்றி வேதாந்த வாசிரியரே ஸ்வயத்தமாகத் தெரிவித்துள்ளார். ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் க்ருதக்குத்யாதிகாரத்தில் — "பகவத்க்ருபையடி யாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாஷ விந்யிகாரத்தாலே வந்த த்வயோச் சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்தியநுஷ்டானம் பிறத்தபின்பு ஏனையப்ரபாததங்களில் இதுக்கு மேல் ஒன்றில்லாமையாலே" இத்யாதி பூதீஸ உத்திகளிருப்பது ப்ரஸித்தம். இந்த வாக்யத்தில் "த்வயோச் சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்தியநுஷ்டானம் பிறத்த பின்பு" என்று ஸாதித்திருப்ப தொன்றே தெளிவு பிறப்பிக்குமது பஞ்சஸம்ஸ்கார காலத்தில் ஆசார்யன் த்வ யத்தை உபதேசிக்குமளவில் அவர் உச்சரிக்க, சிஷ்யன் அநுச்சாரணம் பண்ணுவதனால் ப்ரபத்தியநுஷ்டானம் பிறத்ததென்று தெறித்து.

தவயத்தின் பொருள் தெஞ்சில் ஊறலுற. தீவயாத்த ப்ரகாசகமான தவயம்மொழிப் பாகரங்கள் ஆசார்ய ப்ரீ ஸூக்திகள் இவற்றின் பொருள் தெஞ்சில் தேங்கத் தேங்க, அதுவே பழுத்த ஆத்ம ஸம்பர்ப்பணம். அதை தலைக்கட்டுமென்று ஸதாசார்யோபதேசம்.

உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூபநிச்சக்ஷம்

59. ப்ரபத்தியொழிந்த மற்றையுபாயங்கள் உபாயாந்தரங்களைக் காட்டும். உபாயமாம் முதலான அவற்றிலே ப்ரபந்தர்களான தவயம் ப்ராப்தியில்லை யென்பது ஸ்வஸம்ப்ரதிபந்தம். சாஸ்திரங்களில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாந்தரங்களை நாம் விடுகைக்கு றேது என்ன? என்சிற விசாரத்தில், அவற்றை (உபாயாந்தரங்களை) கண்டிக்கவும் அநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையே காரணம். எனபர் ஐசுசாரார். அவையன்று றேது, பகவானுக்கு அத்வந்தம் உபாயாந்தரப்பட்டிருக்கையாசிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னு மதுவே உபாய றேதுவென்று ஸதாசார்யர்களின் ஸித்தாந்தம். அஜ்ஞானமும், அசக்தியுமடியாக விடுவதாலும், ஜ்ஞான சக்திகளுண்டாகில் அவற்றைப் ப்ராப்திக்கவேண்டியவருமன்றே; ஸ்வரூப விரோதமென்று விட்டாகையே மறுவலிடாதொழிவது. ஆகவே ஸ்வரூப விருத்தமென்று உதுவே ப்ரதாந றேதுவாகும்.

60. உபாயாந்தரங்களும் மோகோபாயமாயிருக்க அவற்றைக் கண்டலாமோ? அவை யார்க்கு உபாயம்? என்னில், ஸ்வரூபநாத்திலே உபாயத்த நாத்ந்தத்தையும் ஸஹியாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி கண்டிக்கவேண்டான ஞானமில்லாதவர்களுக்கே அவை உபாயமாயிருக்கும், உபாயபாதாந்மிய ஜ்ஞான முடையவர்களுக்கு அபாயமாயே யிருக்கும். அத்வந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரயத்நரூபமான அவை நாசகமாகுமன்றே.

61. நம்மசம்வாச் பெசிய திருவந்தாதியில் (6) "நெறிகாட்டி கருதியோ திளபால்" என்றருளிச்செய்த பாகரத்தின் பொருளைக் கேள். நெறியென்னுல் வழி; வழியாவது உபாயம். பகவத்கீதையில் சாமசிலாகத்திற்குக் கீழே விசிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாதநாந் தங்களே இங்கு நெறி யென்கிறது; எம்பெருமான் யாரை அநுகரமிக்கத்

திருவுள்ளம் பற்றுவிருளே அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் எவ்விதமான அலைச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக உறுதிகொண்டு மார்விலே கைவைத்து உறங்குங்கள்' என்பன். ஆகவே நெறிகாட்டுகை யென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது, 'இது கர்ம யோகம், இது பக்தியோகம்! இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்தியமோ அதனை அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்' என்று சொல்லித் தான் உதாரணமாக. (நெறிகாட்டி நின்பால் நீக்குதியோ) உன்னை யொழிய வேளோருபாயத்தைக் காட்டி உன் பக்கனில் நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ வென்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்கிறபடி.

62. நள மஹாராஜன் தமயத்தியை உடுத்த புடவைமீலே ஒரு தலைப்பை யறுத்து 'இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி, இது கோஸல தேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் வேணுமானாலும் போய்க்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டு அகன்றாப்போலே அகலப் பார்க்கிறாயோ? என்று வினவுகிறபடி. ஆக இப்பாகரத்தால், உபாயாந்தரங்களில் அந்வயிக்கை எம்பெருமான் பக்கனில் நின்றும் அகல்வதற்குறுப்பு என்று நெறி நின்றது. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்ற விடத்தில் நீக்குகையாவது பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டானத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையென்று மனவாள மாமுனிகளின் திருவாக்கு.

நீருக்குகைப்பிரான்பின்வான் நீதுவாக்கில்வீரம்

63. திருக்குகைப்பிரான் பிள்ளை பணிப்பதொரு வார்த்தை யுண்டு, அது மூவசநபூஷணத்திலே ஸ்வக்தம். "மதிராபிந்து மிக்ர மான சாதருப்பமயகும்பகத தீர்த்த ஸ்ரீலம் போலே அஹங்காரமிக்ர மான உபாயாந்தரம்" என்று பிள்ளை பணிப்பராம். பொற்கூடத்தி லிருக்கும் தீர்த்த ஐலமானது, பாத்திரசுத்தியுமுண்டாய்த்தானும் பரிசுத்த மாயிருக்க, மதவபிந்துவின் கலப்பினாலே திஷித்தமாகிருப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவி லுள்ளதாய், பகவானையே பற்றியதாதலால் பரிசுத்தமுமாயிருக்கின்ற உபாயாந்தரமானது ஸ்வவதத மூலமான அஹங்காரஸபர்சத்தாலே

உலகின் அங்கீகரிக்காதபடி நிஷித்தமாயிருக்கும் என்பது மேற்குறித்த உலகின் திருவாக்கின் தாற்பரியம்.

64. "அறங்கார மித்ரமான உபாயத்தாய்" என்ற இவ்வாக்கி உத்தம் உறும் அறங்காரமாவது இன்னதென்று தெளியவேண்டும். தானே காததாவென்றும் தானே போக்தாவென்றும் அநுபந்திப்பது தான் தீவ்ரு அறங்காரமாவது கதைபில் பதினொட்டாவது அங்கா உத்தம் (6, 9 தீவரங்கங்களில்) * உங்கம் தயக்தவா * என்று உபாயத்தா உபாயத்தாச் சொன்ன அறங்காரதயாகமாவது—ஸ்வதத்திரனாக தான் உத்தம போக்தா எள்கிற ஸ்துதாறங்காரதயாகம். ஆயினும் அவனுக்கு உபாயஅறங்காரமொன்று அவர்ஜநீயமாயுண்டு. அது ஸ்வயதத உத்தம தயக்தனம். அதுவும் நிஷித்தமென்று பின்னானுடைய திருவுந் தை தீவ்ரு எங்களை தெரிவின்றதென்னில், அவரது திருவாக்கில் உத்தம மித்ரமான" எனனுதே "மித்ரா பித்து மித்ரமான" எனறு காண் கவனமே அந்த பித்துபதத்தினால் இது தெரிவின்றது. கெடுப்பதற்கு தானவனவும் போதுமாதலால், உபாயத்தா பாய்குத்தியில் ஸ்லிஷ் யாதங்கார மண்டலி அதுதான் அவர்ஜநீயமாயிருந்து அது அப்ப னுத்தம் ஸ்வருப நாசகத்வத்தில் குறையற்றதென்று காட்டினபடி.

65. புதிதமோத்த வாகீரியகுடைய தயாகத்தினகத்தில் "ஆர்த் தயாகபலா" என்று தொடங்கும் கலோகத்தில் ப்ரபத்திக்கு இட்டி உத்தமவிசேஷணங்களத்தினவும் பக்திவேஷவயாவர்த்தகங்கள். விவரித் துக் காட்டுகிறோம் காண்மின்; (ஆர்த்தேஷு ஆகபலா) பக்தியானது ஸ்வயதத்துப் பலனளிக்கும்; ப்ரபத்தி அங்குளளர்க்கிக விகரவில் பல னளக்கும்—ஆர்த்தப்ரபத்தித்திறத்தில். (தததயவிஷயேபி உச்சித்த தேவாத்தா) பக்தியானது தேவாத்தா ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரு கத்தி நியதிருடையதன்ம; ப்ரபத்தி திடமேத தேவாத்தா ஸம்பந்தத்தை உறுத்துத்தரும். (வ்ரம்த்யாதே: அதபேஷணத் ததுப்குதாம் ஸத்யாதி கத வ்யாபிதி) பக்தியாகிற உபாயத்தின் அதுப்டாவத்தில் அக்தி கார்பம் முதலியவை அபேஷிதமாயிருக்கவயாலை அது அதிக்குதாதி காரகாயிருக்கும்; ப்ரபத்தியில் அங்குபகையில்காணவயாலை ஸத்யம் சொல்லுவதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அகிகாரிகளோ அப்படியே ப்ரபத்தி வ்ருத் ஸர்வரும் அகிகாரிகள். இனி இத்தற்கு அடுத்த விசேஷணமே

ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. (யாவதாத்ம நியதத்வத் பாரதந்த்ரீயோசிதா) ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாதுருபம் என்கிறது. யாவதாத்மநியதமான அத்யந்த பாரதந்த்ரீயத்துக்கு ப்ரபத்தி உசிதமாயிருக்குமென்றபோதே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியான பக்தியானது அந்த பாரதந்த்ரீயத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ.

விஹித விஷயபோகநிவ்ருத்தி விசாரம்

66. க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அதத்யாச்ரம சேஷத்வ அநத்ப போக்யத்வமென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு அந்த விஹித விஷய போகம் அருவருக்கத்தக்கதாய் விடத்தகுந்ததே யாகுமென்பது ஸதாசார்ய ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு அது தவிர்த்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹித விஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீயமென்பாருளர். ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தள்ளேற்றமாக அநுரிச் செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழுவியான எம் பெருமான் சோதிவாய் திறந்து பணித்த கீதையின் (8-3) எட்டாவது அத்தியாயத்தில் மூன்றாவதுச் ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வெளியிட்டருளின விசேஷாந்தம் தமது. கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடியில் கண்ணபிரான் "ஜாநாமண மோக்ஷாய" என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் "தே ப்ரஹ்ம தத் நிது: க்ருத்ஸநம் அத்யாத்மம் கர்மசாகிலம்" என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அது கேட்ட அர்ஜுநன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிக் கண்ணகையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்தியாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால். "கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத் யாத்மம் கிம் கர்ம ப்ருஷோத்தம!" என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடைய விடை வெளிவருகின்றது. கிம் கர்ம? என்ற கேள்விக்குக் கண்ணபிரானுடைய விடை "பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஜித:"

என்பது. இங்கு விஷயமென்னவென்றால், சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்து வருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று அர்ஜுனன் கேட்கத்தேர்த்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஓங்குற யறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது என்பதாக பகவான் ஸம்பந்த விடையிலும் தெரிகிறது. "பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்கு கர்மஸம்ஜ்ஞித:" என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கிற பங்க்த்திகாரின் கருத்து; ஸ்த்ரீ புருஷஸம்போக மென்பது தான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவகுக்கத்தக்கதாகையால் விடத் தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது கெட்ட பத்தினோராவது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இத்தால் நாம் தெரிந்து கொள்வது, க்ருஹஸ்தாசிரம தருமமாக விடாத விஷயபாகம் ப்ராப்தமேயானாலும் அது விசிஷ்டாதிகாரிக்கு உபநிஷதீயமே வென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ வசநபூஷண வித்தகர்த்தம் நிரவத்யமே.

கர்மாநுஷ்டானத்தைப் பற்றி

67. இதர ஸம்பந்தாயத்தில் கர்மாநுஷ்டானப்பற்று அதிகமாகவும் வத்ஸம்பந்தாயத்தில் அது குறைவாகவுமுள்ளது. "க்ரியாஸாணாம் த கஸ்மைசித் யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே, அக்ரியாவதநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்" என்கிற பிரமாணத்தை வேதாந்தவாசிரியரும் எடுத்தாளுகிறார். இந்த பிரமாண வசனத்தின் படியேதான் ஸதா ஸர்வர்களின் அநுஷ்டான பரம்பரை காண்கிறது:- எந்தக் கருமத்தைச் செய்தால் ஒரு பலனும் கிடைக்கமாட்டாதோ, செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம் விடையுமோ அந்தக் கருமத்தை மாத்திரம் செய்வவேண்டிய தென்று இந்த வசனத்தின் தாற்பரியம். அதாவது—அகரணை ப்ரத்யவாயாவஹமாயும் பலசுருதியற்றதாயுமிருக்கிற கருமத்தையே செய்யக்

கடவதென்றபடி. ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் எத்தெந்த கருமங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றனவோ அவை அரணே ப்ரத்யவாயத்தை விளைப்பனவாயிருக்கும். எத்தெந்த கருமங்கள் அநுஷ்டிக்கப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை ஸாமாந்ய பஸ்ப்ரதமாயிருக்கும்—என்று அறியக்கடவது. ஒவ்வொரு ஸௌரமாஸ ஸங்க்ரமணத்திற்கும் தர்ப்பணம் அநுஷ்டியாமல் நான்கு மாதப்பிறப்பு களுக்கே அது அநுஷ்டிப்பது இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ளது. இத்த கைய அநுஷ்டாந—அநநுஷ்டானங்களை இங்கே நிதர்சனமாகக் கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யத்தக்க

ஏழு நல்வார்த்தைகள்.

68 (40.) “இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வெண்ணுதே விஷயாதீதரங்கரிகே மண்டி விழுகராய்ப் போகும் சேதநர்க்கு வைமூக்க யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய், ருசிபேந்தரால் உபாயமாய், உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.”—இந்த ருக்மிணியில் இதுதான் என்றது அர்ச்சாவதாரத்தை.

69. (66) “உன்மனத்தா லென்னினைத்திருத்தா யென்கிறபடியே ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்னினைவு. அதுதானெப்போதுமுண்டு. அது பவிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.”—சேதநனுக்கு ஸ்வரகடினே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி உண்டானால்லது உய்ய விரகில்லை என்றபடி.

70. (124) “தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவ தொன்றில்லை; அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அதுபாயமாய்; அடைவு கெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப் படும்”—பேற்றுக்கு ஈடாக நமக்கு பகவத் விஷயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கக் கூடியது எந்த விதத்திலும் ஏதுமில்லை யென்றபடி.

71 (168) “வேர்குடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்ருதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.”—பரமபோகியான எம் பெருமான் ஞான பக்திவிரக்தி பரிமளம் கமழதின்ற மாஞ்ஞானிகளின் திரு மேளியை விடமாட்டாதே மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பன் என்றபடி.

72. (243) "ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸரீப்பத்தைக் கண்டாற் றோடையும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பத்துக்களைக் கண்டாற் றோடையும் ஈசுவரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற் போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற் போலேயும், கீழ்வர்களைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற் போலேயும்" முறைக்க வேண்டும்.

73. (274) (ஸர்ச்சிஷ்யர்களுக்கு) "வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸன்னிதி க் கவத் ஸத்திதியும், வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும். ஸுபக்தவ்யம் குரு பரம்பரையும் த்வயமும். பரித்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர் ஸங்கடப வசனமும் அநுஷ்டானமும். பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ மதவாசனமும் அபிமானமும். கர்த்தவ்யம் ஆசார்ய கைங்கர்யமும் கவத் கைங்கர்யமும்"

74. (403) க்ருபை பெருகப் புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத் தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி இருகரையு மழியப் பெருகும்,"--நிரங்குச ஸ்வாதந்தரான எம்பெருமான் தானே மேல் விழுந்து சேதனை அங்கீகரிக்கும்படி அவனுடைய திருவருள் வெள்ளம் பெருகப் புக்கால் "விதியாபிக்கின்று காப்பாரசர்!" என்கிறபடியே இருகரையு முடைந்து ஒரு ஸட்டில் திக்ஷாமே மேன்மேலும் பெருகா நிற்கும் என்றபடி.